

ἐπιστρέφων ἐκ τοῦ περιπάτου, ἐστάθην πρὸ τῆς δενδροστοιχίας ὑψώματος τοῦ ὁποίου διηρχόμην, ἵνα ἀτενίσω μέγα πορφυροῦν νέφος ἀπλούμενον ἀπέναντι εἰς τὸν ὀρίζοντα δίκην τεραστίου ὄφρα πυρίνου. Τὴν ἐπαύριον ἐμελλον νὰ ἐγκαταλίπω τὴν ἐπαρχίαν μου. Καὶ ἐν ᾧ ἠτένιζον τὸ νέφος, μὲ κατέλαβεν ἡ σκέψις τῆς προσεχοῦς ἀναχωρήσεως, τοῦ ὅτι μετ' οὐ πολὺ θὰ ἐγκατέλειπον τὸν οἰκεῖον εἰς ἐμὲ ἐκεῖνον τόπον, ἐκτὸς τοῦ ὁποίου οὐδένα ἄλλον εἶχον ἀκόμη γνωρίσει, καὶ τὴν συντροφίαν τῶν μικρῶν μου φίλων, ἵνα ἀπέλθω εἰς ἄλλα μέρη, ἐν μέσῳ ἀγνώστων προσώπων. Ἀσύνηθές τι βᾶρος ἐπεκάθησε τῆς παιδικῆς μου ψυχῆς. Καὶ ἐν ᾧ τὸ σκότος ἠπλοῦτο κατ' ὀλίγον, ἐθεώρουν μετ' ἐνδιαφέροντος ὅλον ἐπιτεινομένου τὸ πρὸς τὴν διεύθυνσιν ἣν τὴν ἐπιούσαν θὰ ἐλάμβανον κείμενον νέφος, ὡσεὶ ἐντὸς τῶν πενθίμως φλεγουσῶν ὀρειχαλκίνων του κυμάνσεων ἀναζητῶν τι τὸ μέλλον νὰ μοὶ παράσχη ἰδέαν περὶ τοῦ ἀγνώστου μέρους τὸ ὁποῖον μετ' οὐ πολὺ θὰ ἐπεσκεπτόμην.

Ἐν Ἀθήναις, Ἰούλιος τοῦ 1891.

Κ. Ι. ΠΡΑΣΣΑΣ

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑ

ΕΙΣ ΒΑΡΕΩΣ ΚΟΙΜΩΜΕΝΟΝ

ΖΩΝΤΑΝΟΝΕΚΡΟΣ σωρός, νέος ἔτι κρῖμα, κρῖμα!
ἀναπαύετ' ὑπ' αὐτὸ τοῦ παπλώματος τὸ μνήμα.
Κλαῦσε τον πρὶν σηκωθῆ, ὅμως ποῦ νὰ τὸν σηκώσης;
Ἐσκοτώθη ἐνᾷ ζῆ, καὶ δὲν ζῆ νὰ τὸν σκοτώσης.

(Ἐκ τῶν τοῦ Ἡλ. Ταυταλίδου)